

ABENDLIED

EL cel té una blavor de miosotis. Rosa,
 un núvol ens amaga el sol ponent;
 i la mà freda de la tardor posa
 una mica d'or a les ales del vent.
 O tarda clara de novembre! Lent,
 el dia mor en cada cosa.

Una boira poc densa flota, vaga
 i violeta en un fondal humit.
 Un toc de campana, eixamplant-se, naufraga
 a les riberes de la nit.
 Jo sento en el meu pit
 alguna cosa que, com en el món, s'apaga.

Llavors, a fer-me companyia,
 arriba de molt lluny un cant de melangia,
 missatge d'Ariel.

La tarda pren una ànima de violoncel.
 I flors mig adormides i anònimes perfumen
 el capvespre i la música de Schumann.